

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2208/2024
10.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Весне Субић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог ПД „Војводина“ ДОО Ново Милошево, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 696/24 од 09.05.2024. године, у седници одржаној 10.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 696/24 од 09.05.2024. године, у делу који се односи на исплату отпремнине, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 696/24 од 09.05.2024. године, у делу који се односи на исплату отпремнине.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу Судска јединица у Кули П1 582/22 од 09.02.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је део прецизираног тужбеног захтева да је апсолутно ништава и без правног дејства одредба под тачком III Уговора о вансудском поравнању од 26.12.2006. године које је закључено између тужиле и правног претходника туженог. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован прецизирани тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да је апсолутно ништава и без правног дејства одредба под тачком II подтачка д) Уговора о вансудском поравнању од 26.12.2006. године закљученог између тужиле и правног претходника туженог, као и да се обавезе тужени да тужили по основу разлике између исплаћене отпремнине приликом престанка радног односа и припадајуће отпремнине на основу члана 5 Анекса колективног уговора правног претходника туженог од 30.12.2005. године исплати износ од 1.134.625,00 динара са законском затезном каматом од 01.02.2024. године до исплате, као и да се обавезе тужени да тужили на име законске затезне камате исплати износ од 2.640.070,56 динара, као и да суд усвоји предлог тужиле и донесе решење којим би одредио привремену меру забране отуђења и оптерећења непокретних ствари ближе наведених у садржини овог става. Ставом

трећим изреке, обавезана је тужила да туженом надокнади трошкове парничног поступка у износу од 164.700,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 696/24 од 09.05.2024. године, ставом првим изреке, жалба тужиле је делимично усвојена, а делимично одбијена, па је првостепена пресуда делимично преиначена у одбијајућем делу тако што је утврђено да је апсолутно ништава и без правног дејства одредба тачке II подтачка д) уговора о вансудском поравнању од 26.12.2006. године закљученог између тужиле и правног претходника туженог и у делу одлуке о трошковима поступка тако што је одбијен захтев туженог за обавезивање тужиле да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 164.700,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до коначне исплате, те је одређено да свака странка сноси своје трошкове првостепеног парничног поступка, а потврђена у преосталом одбијајућем делу. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужили накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 29.700,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у делу који се односи на исплату отпремнине тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. Закона о парничном поступку).

Тужени је поднео одговор на ревизију, захтевајући накнаду трошкова.

Предмет тражене правне заштите је исплата разлике између исплаћене отпремнине приликом престанка радног односа и припадајуће отпремнине на основу члана 5 Анекса колективног уговора правног претходника туженог од 30.12.2005. године, са законском затезном каматом, а правноснажном пресудом је утврђено да тужбени захтев није основан. О овом праву тужиле, судови су одлучили уз примену одговарајућих одредби материјалног права код утврђења да се у конкретном случају ради о потраживању из радног односа и да је исто застарело с обзиром да потиче из периода пре 26.12.2006. године (када на основу уговора о вансудском поравнању тужили престао радни односа и утврђена обавеза исплате отпремнине), а да је тужба поднета 01.09.2022. године, дакле након истека рока застарелости од три године. У нижестепеним одлукама изражен став да се застарелост новчаног потраживања из радног односа цени на основу одредбе члана 196. Закона о раду и када је последица ништавости споразума, односно одредбе споразума послодавца и запосленог, не одступа од праксе изражене у одлукама ревизијског суда у којима је одлучено о захтевима са истим или сличним чињеничним стањем као у овој правној ствари (пресуда Врховног касационог суда Рев2 2769/2020 од 11.02.2021. године и Рев 2 1604/15 од 25.05.2016. године). Битна повреда одредаба парничног поступка, на коју ревизија указује, није разлог за посебну ревизију, чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. Закона о парничном поступку. Осим тога, оспоравање утврђеног чињеничног стања није дозвољено по члану 407. став 2. Закона о парничном поступку.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. Закона о парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се има ценити према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења ништавости (одредби вансудског поравнања) и исплате отпремнине у овом спору поднета је 01.09.2022. године, а поднеском од 31.01.2024. године тужба је преиначена повећањем захтева, којим је тужила тражила исплату износа од 1.134.625,00 динара, што чини вредност побијаног дела правноснажне пресуде, а што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља износ испод 40.000 евра.

Имајући у виду да ово није парница у радном спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, већ ради утврђења ништавости одредби вансудског поравнања (које се односе на потраживање отпремнине), као и имовинскоправни спор који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, Врховни суд је нашао да је ревизија тужиље недозвољена, у смислу члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**